

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-826/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Vručina iz Osijeka, Ul. Hrvatske Republike 19 D, OIB: 90189654358, zastupane po punomoćniku Tomislavu Bogdanu, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, Podružnica Osijek, Radićeva 19, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 28. rujna 2026., u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 9011883205 zaključenog između tužitelja Ivane Vručine kao korisnika kredita i tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb kao kreditora dana 11.9.2006. god., koji je potvrđen kod javnog bilježnika Tatjane Kovačev pod brojem OU-875/06 dana 13.9.2006. god., a koja u čl. 5. glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“; u čl. 6. glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“; u čl. 7. st. 2. glasi: „...plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja...“; u čl. 12. st. 8. glasi: „Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja PBZ d.d. s građanima i pristaju na njihovu primjenu. Ugovorne strane su suglasne da se na sve što nije regulirano ovim Ugovorom primjenjuju Opći uvjeti poslovanja PBZ d.d. s građanima, ostali akti Banke kojima je regulirano kreditiranje građana, te da prihvaćaju sve njihove izmjene i dopune...“; a u čl. 12. st. 9. glasi: „Potpisom ovog Ugovora Korisnik kredita i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF.“.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, Podružnica Osijek, Radićeva 19, OIB: 02535697732, da tužiteljici Ivani Vručina iz Osijeka, Ul. Hrvatske Republike 19 D, OIB: 90189654358, isplati iznos od 1.205,44 EUR-a (tisućudvjestopeteura-četrdesetčetiricenta) sa zateznim kamata koja teče od 10. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

" Utvrđuje se kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 9011883205 zaključenog između tužitelja Ivane Vručine kao korisnika kredita i tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb kao kreditora dana 11.9.2006. god., koji je potvrđen kod javnog bilježnika Tatjane Kovačev pod brojem OU-875/06 dana 13.9.2006. god., a koja u čl. 1. glasi: „...koji odgovara protuvrijednosti od...CHF...po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“;

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

" Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od ukupno 4.041,42 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 01.10.2015. godine pa do 31.12.2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 01.01.2023. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a stopu koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana."

V. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužiteljica potraživala zatezne kamate na iznos od 1.205,44 EUR-a tekuće od 30. rujna 2015. pa do 9. rujna 2026.

VI. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina u iznosu od 2.478,22 EUR-a sa zateznim kamata koje teku od 1. prosinca 2015. pa do isplate, kao i tuženikova tražbina koja se odnosi na negativne tečajne razlike, istaknute u prigovoru radi prebijanja.

VII. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, OIB: 02535697732, da tužiteljici Ivani Vručina, OIB: 90189654358 plati trošak postupka u iznosu od 968,50 EUR-a (devesetošezdesetosameura-pedesetcenti) sa zateznim kamata tekućim od 28. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana

VIII. Odbija se kao neosnovan tužiteljcin zahtjev za naknadom troška postupka preko preko dosuđenog troška postupka.

IX. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka.

i

riješio je

Dopušta se preinaka tužbe od 10. rujna 2026. i 28. rujna 2026.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je u tužbi navela da je 11. rujna 2006. s tuženikom zaključila Ugovor o kreditu br. 9011883205, koji je potvrđen kod javnog bilježnika Tatjane Kovačev pod brojem OU-875/06 dana 13. rujna 2006., a prema kojem joj je tuženik, kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 47.448,00 CHF prema srednjem tečaju banke na dan korištenja. Gore navedenim Ugovorom, navela je, ugovoren je rok otplate kredita od 300 mjeseci. Nadalje, navela je, početno ugovoreni mjesečni anuiteti iznosili su 259,71 CHF u kunskoj protuvrijednosti (cca. 1.200,00 kn), no radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF naspram kn su se povećavali te su tijekom otplate kredita u dijelu razdoblja iznosili znatno više od početno ugovorenog anuiteta. Predmetni kredit je 9. prosinca 2015. je dodatkom ugovora konvertiran iz valutne klauzule u CHF u valutnu klauzulu u EUR, pri čemu je tuženik izvršio izračun tražbine po istome kreditu zaključno s 30. rujna 2015., a zaključno s tim datumom potražuje i preplaćeni iznos kojeg nije bila u mogućnosti precizirati bez specifikacije uplata i knjigovodstvene kartice. Nadalje, navela je da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u točki I. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih ovdje tuženik PBZ d.d., u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a, koja je i potvrđena odlukom VSRH-a br. Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019., dakle, navela je, isti stav je zauzeo i VSRH. S obzirom da je pravomoćnom presudom VTS-a utvrđena ništetnost ugovorne odredbe

na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 1. studenog 2004.-31. prosinca 2008., to joj je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a, dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi Ugovora, a sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a, ukazujući pri tome i na čl. 502.c ZPP-a te čl. 138.a ZZP-a (sada čl. 118. ZZP-a). Tužiteljica je nadalje navela da je za pojasniti kako je posljedica utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, de facto anuliranje izmjena anuiteta bilo po osnovi dizanja tečaja, odnosno kao posljedicu toga se ima uzeti da je tečaj na dan isplate kredita nepromjenjiva stavka otplatnoga plana, odnosno da su svi podmireni anuiteti u CHF plaćeni po tečaju za CHF na dan korištenja kredita upravo onaj iznos kojeg je tužitelj bio dužan platiti banci, stoga joj je iznos preplate tečaja prilikom svake uplate banka dužna vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama i to zaključno s 30. rujna 2015., kao datuma obračuna konverzije, a razlika koju je preplatila radi tečajne razlike je upravo iznos koji joj je banka dužna vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, naravno umanjeno za priznatu preplatu prilikom provođenja konverzije. Slijedom navedenog, predložila je sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev. Potraživala je i naknadu troškova parničnog postupka

1.1. Tijekom postupka tužiteljica je navela da prvotno želi pojasniti stav o aneksu ugovora o konverziji na način da samim time što aneks o konverziji predstavlja novu pravnu osnovu poslovnoga odnosa među strankama, ne bi bila riječ o nekakvom ostvarivanju dvostruke koristi na strani nje, odnosno dvostrane obveze na strani tuženika te kako iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Gos-1/2019-36 od dana 04. ožujka 2020., kojim je donesena odluka u tzv. oglednom sporu, ne proizlazi kako ona (potrošač tj. korisnik kredita) više nema pravni interes za vođenjem postupka protiv tuženika (banke), navodeći da u prilog navedenome govori i odluka Vrhovnog suda Republike br. Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2023., u kojoj je Vrhovni sud jasno naveo da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim slučajevima kada je zabrana manjeg značaja i kada je ugovor u cijelosti ispunjen, a što nije slučaj kod sklapanja ugovora o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom. Nadalje, navela je da potrošače koji su konvertirali CHF kredite se konverzijom kredita nisu odrekli sudske zaštite i zaštite koju im jamči Direktiva 93/13, a to je povrat svih koristi koje je nepošteni trgovac stekao jer da su se potrošači takve zaštite mogli odreći samo izričito, slobodno i informirano što znači da su morali u trenutku sklapanja sporazuma znati da je odredba po kojoj se zaštite odriču nepoštena i ništetna, a u trenutku konverzije valuta švicarski franak je bila valjana pa prema tome potrošači nisu znali niti mogli znati iznos obeštećenja kojeg se eventualno odriču. Potrošači koji su prihvatili konverziju ugovora o kreditu moraju odlukama sudova biti izjednačeni s pravima potrošača koji nisu konvertirali svoje kredite te moraju imati potpuno jednak financijski teret potreban za izravnane prava i obveza s bankama, u suprotnom ako bi se potrošačima s konverzijama onemogućilo obeštećenje to bi značilo da oni na kraju plaćaju i do 50 % više novaca za otplatu svojih kredita, čime se u konačnici zaključuje kako je konverzijom temeljnog ugovora potrošač u konkretnom slučaju ovdje tužitelj doveden u nepovoljniju poziciju čime mu je narušena i materijalna i financijska sigurnost. Nadalje, u odnosu na istaknuti prigovor zastare potraživanja iz odgovora na tužbu tuženika, tužitelj smatra kako je tuženik, s pravnog stajališta, stekao utuženi iznos po osnovi koja je kasnije otpala – pravomoćnošću presuda VTS-a, kojima je utvrđena

ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom tuženih banaka, kao i ništetnost valutne klauzule u CHF, a od koje pravomoćnosti po mišljenju tužitelja i teče zastarni rok za postavljanje kondemnatornog zahtjeva u posebnim parnicama. Nadalje, tužitelj sukladno čl. 1115. ZOO-a potražuje zakonsku zateznu kamatu od trenutka nepoštenog stjecanja banke, odnosno stjecanja bez osnove. Nadalje, tužiteljica je nakon financijsko-knjigovodstvenog vještačenja specificirala tužbeni zahtjev podneskom od 2. ožujka 2026., te potom podneskom od 10. rujna 2026. Na raspravi održanoj 28. rujna 2026. tužiteljica je navela da s obzirom na iskaz vještakinje, uređuje tužbeni zahtjev od 10. rujna 2026., na način da u toč. II. umjesto iznosa od 5.853,94 EUR-a, potražuje iznos od 5.246,86 EUR-a, a koji se odnosi na pretplatu razlike tečaja do konverzije u iznosu 4.041,42 EUR-a, te zateznu kamatu na razliku tečaja do konverzije u iznosu 1.205,44 EUR-a, u preostalom dijelu tužbeni zahtjev ostaje neizmijenjen, te je zamolila sud da dopusti preinaku.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom u cijelosti kako u osnovu tako i u visini, te predlaže iste odbiti uz naknadu troškova tuženoj strani. Posebno se naglašava da je tužitelj namiren i restituiran prilikom konverzije. Tužitelj je sklapajući ovdje predmetni Ugovor bio jednako informiran o svim uvjetima kreditiranja kao da uzima kredit i danas, te je predmetni ugovor sukladno ZID ZPK konvertirao, prihvatio Izvod otvorenih stavaka i otplatni plan, te je namiren preplatom kako je utvrđeno Dodatka ugovoru. Tužitelj je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011883205 kojim je provedena konverzija, a koji je potvrđen od strane javnog bilježnika (dalje: Dodatak ugovoru) radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje ZIDZPK). Nadalje, tuženik je naveo da s obzirom na to da je u konkretnom slučaju sklopljen Dodatak da to znači da Ugovor o kreditu koji je bio zaključen u CHF nije više na snazi te je isti prestao postojati, a obzirom da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, čime je cjelokupna tužba potpuno pogrešno koncipirana i neutemeljena. Nadalje, tuženik je naveo da je tužitelj navedenim iznosom preplate u potpunosti namiren. Dodatak ugovora predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. Tuženik je naveo da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno, te da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli poštena, jer je jasna i ne postoji potreba da se tumači bilo kako drugačije od onoga kako je jasno i nedvojbeno napisana, odnosno kako ista u ugovoru glasi. Odredbom članka 319. st.1 ZOO-a propisano je da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase. Isto tako, naveo je da je navedenog neosnovana tvrdnja tužitelja da nije znao i nije bio informiran o mogućnosti promjene tečaja valute CHF u odnosu na kunu, jer je isti bio informiran kako u javnim glasilima, od strane HNB, te od strane zaposlenika tuženika, no donio je odluku unatoč navedenim objavama i drugim ponuđenim opcijama, da sklopi upravo konkretni Ugovora o kreditu. Isto tako, tuženik je naveo da je tužiteljica svojom slobodnom voljom pristupila sklapanju ugovora sa tuženikom te da je Ugovor o kreditu je solemniziran pa stoga postoji neoboriva pretpostavka da je tužiteljica bila upoznata sa svakom od točaka ugovora. Izjavio je i prigovor prijeboja / radi prebijanja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži od onog koji kao usporedni određuje tužitelj. Tuženik također uz sve gore navedene prigovore ističe i prigovor zastare u cijelosti u odnosu na postavljeni

tužbeni zahtjev, a sve kako se radi o zahtjevima za isplatu povremenih mjesečnih iznosa od čijeg je dospijeća do utuženja protekao dulji vremenski period no zakonom određen za pravo na ostvarivanje isplate tih vrsta potraživanja (3 god). Uz već istaknute prigovore zastare, prigovor promašene aktivne legitimacije u vidu činjenice je li tužitelj potrošač ističe se i opreza radi prigovor radi prebijanja, a sve kako nema osnova za isplatu i koji se odnosi na sve negativne razlike kada je kamatna stopa bila niže od one koju tužitelj ovom tužbom fiksira i razlike iznosa tečaja kada je isti bio niži od onog kojeg tužitelj fiksira, te u odnosu na već priznatu pretplatu temeljem provedene konverzije sukladno Dodatku čl.5. Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

2.1. Tijekom postupka tuženik je naveo da izjavljuje prigovor Prijeboja / radi prebijanja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj, te za iznos priznat Dodatkom ugovora o kreditu 2.432,87 Eura sa pripadajućim kamatama. Utvrđuje se da postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u visini od: 2.432,87 Eura / (preplata utvrđena čl.5 Dodatka Ugovoru o kreditu) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 1.12.2015. do namirenja po stopi zakonske zatezne kamate koja je do 31.12.2022 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1.1.2023 do 30.12.2023 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena (u ostalim odnosima), a od 31.12.2023 do namirenja stopa zateznih kamata određena je za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine ta referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa do isplate odnosno namirenja koji je tužitelju priznat i za koji iznos je umanjen njegov dug temeljem Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavni dio Ugovora o kreditu. Prigovor prijeboja i radi prebijanja se ističe i za sve negativne razlike koje će se specificirati po vještačenju. Sudska praksa čak navodi da se dug može prebiti zastarjelim potraživanjem samo ako ono još nije bilo zastarjelo u času kad su se stekli uvjeti za prijeboj. Nadalje, u podnesku od 16. veljače 2026. tuženik je naveo da ostaje kod do sada iznesenih navoda i prigovora, protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti kako u osnovu tako i u visini, u odnosu na bilo kakovu promjenu istoj se protivi u cijelosti, naročito imajući u vidu da je tužitelj u cijelosti restituiran.

2.2. Na raspravi održanoj 28. rujna 2026., a nakon što je tužiteljica na raspravi uredila tužbeni zahtjev od 10. rujna 2026., tuženik je naveo da se protivi postavljenom tužbenom zahtjevu, protivi se preinaci, te da moli sud da ne dopusti preinaku tužbenog zahtjevu jer se radi o konverziji i jer je između njega i tužiteljice uspostavljena ekonomska ravnoteža te je uputio na odluku VSRH od 27. svibnja 2026.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu (list spisa 5-10), Plan otplate (list spisa 11-15), dopis tužiteljice – ponuda za postupanjem u skladu sa presudom PŽ-6632/17-10, podredno opomena pred tužbu (list spisa 16), Izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. (list spisa 17-27), Dodatak Ugovora o kreditu broj 9011883205 (list spisa 28-33), dopis tuženika – konverzija kredita po ugovoru o kreditu broj 9011883205 (list spisa 35-37), Izvod iz zapisnika VSRH od 23.11.2023. (list spisa 152-156), Knjigovodstvena kartica (list spisa 172-190), Pregled uplata po kreditu (list spisa 191-194), Nalaz i mišljenje vještaka (list spisa 195-215), te je saslušao vještaka i tužiteljicu.

3.1. Sud nije proveo dokaz saslušanja osobnog bankara jer je tuženik na ročištu održanom 10. rujna 2025. odustao od navedenog dokaznog prijedloga.

4. nakon provedenog vještačenja tužiteljica je podneskom od 2. ožujka 2026. preinačila tužbeni zahtjev, te je potom opet preinačila tužbeni zahtjev podneskom od 10. rujna 2026. na način da je potraživala veći iznos od iznosa koji potraživala tužbom, a tuženik se na ročištu održanom 28. rujna 2026. protivio preinaci tužbenog zahtjeva. Tijekom ročišta održanog 28. rujna 2026., a nakon saslušanja vještaka tužiteljica je preinačila tužbeni zahtjev na način da je uredila toč.II. tužbenog zahtjeva na način da je u toč. II. tužbenog zahtjeva umjesto iznosa od 5.853,94 EUR-a potraživala iznos od 5.246,86 EUR-a, a koji se odnosi na pretplatu razlike tečaja do konverzije u iznosu od 4.041,42 EUR-a te zateznu kamatu na razliku tečaja do konverzije u iznosu od 1.205,44 EUR-a. Tuženik se protivio preinaci.

4.1. Odredbom čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., i 155/23. u nastavku: ZPP) propisano je da tužitelj može preinačiti tužbu ako ju bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Budući da tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla, jer nije imala dovoljna stručna znanja, prije zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu, a i prema ocijeni ovoga suda preinake su svrsishodne za konačno rješenje odnosa među strankama, sud je sukladno čl. 190. st. 2. i 3. ZPP-a dopustio preinake tužbe (tako i u Zaključku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Su-IV-162/2021 od 26. studenog 2021.), pa je odlučeno kao u toč. I. izreke rješenja.

5. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

6. Prigovor radi prebijanja nije osnovan, jer je sud utvrdio da ne postoji tražbina tuženika u iznosu od 2.478,22 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 1. prosinca 2015., kao i tražbina koja se odnosi na negativne tečajne razlike, istaknute u prigovoru radi prebijanja.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o kreditu, te isplati pretplaćenog iznosa, a koji iznos je isplatio tužitelj tuženiku temeljem ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

8. Među parničnim strankama je sporno jesu li ništetne odredbe čl.1., čl. 6., čl. 7. st. 2., čl. 12. st. 8. i čl. 12. st. 9. Ugovora o kreditu, te je li tuženik dužan tužiteljici isplatiti

iznos koji je tužiteljica tuženiku isplatila temeljem ništetnih odredbi ugovora o kreditu, odnosno sporna je osnova i visina sporna tužbenog zahtjeva, jesu li ništetne odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, kao i je li potraživanje tužitelja u zastari. Sporan je i pravni interes tužitelja, odnosno ima li isti pravni interes za vođenjem ovog postupka, s obzirom da je kredit konvertiran sa valute CHF na valutu EUR.

9. Među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke 11. rujna 2006. zaključili su Ugovor o kreditu br. 9011883205. Nije sporno ni to da je predmetni kredit 9. prosinca 2015. Dodatkom ugovora konvertiran iz valutne klauzule u CHF u valutnu klauzulu u EUR. Nadalje, nije sporno da je namjena sredstava kredita bila kupnje stambenog objekta u iznosu od 47.448,00 CHF-a odnosno u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate. Nadalje, nije sporno da se tužiteljica obvezala tuženiku platiti kamatu po kamatnoj stopi 4,35%, promjenjivu, te da su ugovorne strane ugovorile promjenjivu kamatnu stopu i vezanu za određenu valutnu klauzulu, a da je ugovoren rok vraćanja 300 mjeseci. Kredit se otplaćuje u mjesečnim anuitetima. Promjena kamatnih stopa vrši se u skladu s odlukama. Nadalje, nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili Dodatak Ugovora o kreditu 10. prosinca 2015. kojim je kredit konvertiran, te da su stranke dodatkom ugovora o kreditu utvrdile da je tužiteljici na dan konverzije 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica iznosila 22.110,15 EUR-a, te da iznos pretplate koji je priznat iznosi 2.357,97 EUR-a.

9.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze iz predmetnog Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovora o kreditu.

10. Nadalje, u vezi tuženicinog pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe, potrebno je reći da iako je tužiteljica sklopila Dodatak ugovora o kreditu ista nije izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne te radi ostvarenja prava koja ima (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.).

11. Suprotno tuženicinim navodima tijekom postupka, pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, obvezuje stranke u ovom postupku.

11.1. Naime, u konkretnom slučaju sud je vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. te odlukom br. Revt-575/16 od 03.10.2017. kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojima je, među ostalim, utvrđeno:

- da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna

kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženice o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženica postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 dalje u tekstu ZZP/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. u nastavku: ZZP/07), kao i člancima 96. i 97. ZZP-a, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 155/23., u nastavku: ZOO),

- da je tuženik u razdoblju 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg ZZP/03, u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP/07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

12. Neosnovan je prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenljivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Naime, konverzijom kredita nije prestao važiti osnovni Ugovor o kreditu kojeg su stranke sklopile, a tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju.

13. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1 ZZP/14, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14, a o čemu se radi u ovom konkretnom slučaju.

13.1. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi

zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pritom valja reći i da pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, što potvrđuje i činjenica da je zakonodavac posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Dakle, pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu se primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, dakle ne samo u postupcima naknade štete nego i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji na utvrđenju ništetnosti pojedine odredbe (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015.).

13.2 Potrebno je reći da je teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača na tuženiku (Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.4.2020. jasno naveo kako je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nije potrošač upravo na banci, a ne na tužitelju).

13.3. Nadalje, s obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 2. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, prema utvrđenju ovog suda sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan je u ovom postupku.

13.4. Isto tako, u postupku kolektivne zaštite povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno da su odredbe kojima je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i odredba o valutnoj klauzuli, bile nejasne, nerazumljive i teško uočljive i da su uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju.

14. Prema stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

14.1. Odredbom članka 81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na

štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

15. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužiteljicu na predložene okolnosti, odnosno jesu li tužiteljica i tuženik pojedinačno pregovarali, te je li tužiteljica obaviještena i jesu li joj pojašnjene sporne odredbe ugovora o kreditu, odnosno odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, je li joj objašnjeno značenje istih.

16. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je 2006. podignula kredit u PBZ banci za svoje osobne potrebe i to za kupnju stana, u kojem je živjela i u kojemu još uvijek živi. To joj je bio prvi kredit i prva kupnja nekretnine, bila je jako sretna što je riješila svoje stambeno pitanje i što o nikome neće ovisiti. Kredit je sklopila u CHF-u. Došla je u banku i tražila je kredit za kupnju nekretnine, htjela je kredit u kunama ili EUR-ima i tada joj je bio ponuđen kredit u CHF-u kao najbolji mogući u tom trenutku. Raspitivala se u drugim bankama, htjela je kredit bez jamca i jedino je u PBZ-u bilo moguće dignuti kredit bez jamca i da nekretnina koju kupuje bude jamac, tj. da bude opterećena založnim pravom i zato je podignula kredit u PBZ-u. Ukratko su joj objasnili odredbe ugovora, ali joj nisu rekli što će se zaista dogoditi, odnosno da joj rata kredita toliko može rasti koliko je rasla. Početna rata je bila 1.222,00 kn, a narasla joj je preko 2.000,00kn. Da su joj u vrijeme sklapanja kredita rekli da joj toliko rata može narasti, nikada ga ne bi podignula. S obzirom da je ugovor sklopila na 25 godina bila je svjesna da joj kamata može rasti, ali nije bila svjesna da će toliko rasti i da neće moći normalno živjeti. Ugovor je pročitala, ali nije razumjela da toliko može rasti, razumjela je osnove i to iznos kredita, kolika joj je rata i rok otplate. Bila je svjesna da će joj, s obzirom na rok otplate, rata malo rasti i malo padati, ali nije bila svjesna da može toliko rasti, to joj nisu niti obrazložili na taj način. Rate kredita je ona otplaćivala. Nije niti s jednom ratom kasnila, ali se jako odricala od stvari koje su joj činile zadovoljstvo, jer je uz to podizala sama i dijete i taj dio otplate joj je bio grozan. Nije joj bilo ponuđeno pregovaranje, niti joj je ponuđeno da kredit digne u drugoj valuti nego samo u CHF-u. Kao što je rekla kredit je bio za rješavanje stambenog pitanja i kupnju prve nekretnine, u stanu još uvijek živi, a nije ga davala u najam i zakup. Nije imala OPG, obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Izračun konverzije je sačinila banka, oni su joj letimično objasnili što to znači, a ona je pristala na konverziju joj je od 2007. neprestano rasla rata te da bi mogla preživjeti i otplatiti do kraja kredit, odlučila je konvertirati kredit u EUR-e. Ne sjeća se detalja, ali joj javni bilježnik nije objašnjavao ugovor, tamo je išla samo potpisati i ovjeriti. Kada su rate počele rasti, išla je pitati u banku može li se nešto riješiti i rekli su da ne može, da je to tako.

16.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, te tužiteljica jasno i logično iskazivala o odlučnim činjenicama.

17. S obzirom na iskaz tužiteljice, prema ocjeni ovoga suda tuženik nije dokazao da su ugovorne strane Ugovora o kreditu pojedinačno pregovarale o valuti kredita. Naime, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije pregovarala s tuženikom u vezi spornih odredbi Ugovora o kreditu, te da joj djelatnik banke nije objašnjavao što znači valutna klauzula, niti se uvjerio je li razumjela navedene odredbe. Pri tome treba reći da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje. Potrebno je još jednom naglasiti da teret dokazivanja na tuženiku da je potrošač odnosno tužiteljica bila u predugovornoj fazi sklapanja ugovora obaviještena o rizicima fluktuacije tečaja švicarskog franka, kao i da su ugovorne strane pregovarale o valuti kredita.

17.1. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ima status potrošača jer je ugovor o kreditu sklopila radi kupnje nekretnine za stanovanje. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača i da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, nije niti dokazala, a niti je učinila vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužiteljica bila potrošač (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 18/2018 od 26 svibnja 2020.).

18. Dakle, slijedom svega navedenoga, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tuženik informirao tužiteljicu o specifičnim rizicima koje nosi valuta CHF, a to su rizik "valute utočišta" (siguran za tuženika kao ulagača, jer nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti, a rizičan je za potrošača, jer postoji mogućnost povećanja njegove vrijednosti), kao i rizik zbog činjenice da HNB ne provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti CHF, dok provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti EUR.

18.1. Stoga, a budući da je Ugovor o kreditu sklopljen 11. rujna 2006. dakle u razdoblju obuhvaćenom naprijed navedenim presudama s ugovorenom valutom uz koju je vezana glavnica CHF i ugovorenom redovnom kamatnom stopom promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, to se tužiteljica na spomenute odluke i pozvala, a tuženik, s druge strane, nije iznosio, pa time ni dokazivao, nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti na predmetni Ugovor o kreditu nisu primjenjive naprijed navedene odluke (tako VSRH u Rev 18/2018-2 od 26.5.2020.).

19. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

19.1. Budući da se nije pojedinačno pregovaralo odnosno da su odredbe ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da tužiteljica nije imala utjecaja

na njihov sadržaj, navedeno je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, pa je stoga ovaj sud utvrdio da su sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a nepoštene, te sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a ništetne slijedeće odredbe Ugovora o kreditu, i to čl. 5. u dijelu koji glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“; u čl. 6. koji glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“; u čl. 7. st. 2. koji glasi: „...plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja...“; u čl. 12. st. 8. koji glasi: „Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja PBZ d.d. s građanima i pristaju na njihovu primjenu. Ugovorne strane su suglasne da se na sve što nije regulirano ovim Ugovorom primjenjuju Opći uvjeti poslovanja PBZ d.d. s građanima, ostali akti Banke kojima je regulirano kreditiranje građana, te da prihvaćaju sve njihove izmjene i dopune...“; a u čl. 12. st. 9. koji glasi: „Potpisom ovog Ugovora Korisnik kredita i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF.“. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. I. izreke presude.

20. Ovaj sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužiteljica zahtijevala da se utvrdi ništetnim čl. 1. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: „...koji odgovara protuvrijednosti od...CHF...po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“. Naime, jer u navedenoj odredbi nije sadržana valutna klauzula u smislu ništetne odredbe, a niti obveza tužiteljice, a ne postoje drugi razlozi ništetnosti tih odredbi, a tužiteljica niti ne tvrdi, niti se mogu kao takvi izvesti po službenoj dužnosti. Slijedom navedenoga odlučeno je kao pod toč. III. izreke.

21. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po sudskoj vještakinji Tonki Vulić, dipl. ing. oecc. iz kojeg proizlazi:

- da je tužiteljica tijekom otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule, platila više radi povećanja važećeg tečaja na dan dospelja pojednog anuiteta, u odnosu na vrijednost tečaja na dan isplate kredita ukupno 4.041,42 EUR-a,
- da je zatezna kamata na preplaćene iznose iznosi ukupno 1.812,52 EUR-a do 13. rujna 2017., a da zatezna kamata na preplaćene iznose do 30. rujna 2015. iznosi 30. rujna 2015. iznosi 1.205,44 EUR-a,
- da je u konverziji utvrđena pretplata u iznosu od 2.478,22 EUR-a,
- da je konverzija provedena sukladno ZID ZPK,
- negativne tečajne razlike iznose -144,26 EUR-a-

21.1. Iz iskaza vještakinje danog na ročištu proizlazi da ostaje u cijelosti kod svog Nalaza i mišljenja, kojega je izradila na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu. U odnosu na primjedbe tuženika, navela je da je Nalaz i mišljenje sačinila na temelju zadatka suda i dokumentacije u spisu. Kod izračuna valute isključila je utjecaj promjene kamate u tom anuitetu, izračun je sačinjen temeljem metode izračuna koja je promovirana na webinaru održanog od strane Hrvatskog društva sudskih vještaka i procjenitelja, u lipnju 2020. Izračun je sačinjen kao razlika između anuiteta realiziranom po otplatnom planu po tečaju na dan plaćanja i anuiteta po realiziranom oplatnom planu po tečaju na dan početka korištenja kredita, na taj način je iz izračuna razlike

tečaja isključena i razlika kamate. Do 30. rujna 2015. je obračunata zakonska zatezna kamata u iznosu 1.205,44 EUR-a, a to se vidi na str. 16 Nalaza u zadnjoj koloni gdje su zatezne kamate na preplaćene iznose tečaja prikazane kumulativno. Na str. 11 Nalaza, navela je na koje datume i u kojim iznosima je stvarno priznata preplata u euru anuitetima u kunama i u eurima na dan dospijeca priznanja svakih 50% anuiteta. To znači da preplata iz konverzije je stvarno priznata tužiteljici na svaki dan priznanja preplate u EUR-o anuitetima u razdoblju od 22. prosinca 2015. do 13. rujna 2017., isto se može vidjeti u knjigovodstvenoj kartici na kontu 262013. Zatezna kamata na dan 30. rujna 2015. iznosi 1.205,44 EUR-a.

21.2. Nalaz i mišljenje vještakinje sud je ocijenio vjerodostojnim jer je sačinjen u skladu s pravilima struke, detaljan je i jasan, bez proturječnosti, te je ista jasno i uvjerljivo odgovorila i očitovala se na primjedbe tuženika.

22. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

22.1. Imajući na umu sve navedeno, a osobito polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev 457/2025-21 od 27. svibnja 2026., i prema stavu ovoga suda, tužiteljica nema pravo na isplatu preplaćenih anuiteta s osnove (promjenjive kamatne stope) i valutne klauzule, odnosno nema pravo na isplatu iznosa od 4.041,42 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate, a koji iznos je tužitelj potraživao s osnove pretplate učinjene na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID

ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi, kako na ime pretplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

22.2. Nasuprot tome, tužiteljica ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli teku od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještakinja izračunala u iznosu 1.205,44 EUR-a sa zateznim kamata tekućim od 10. rujna 2026. pa do isplate. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužitelj preplatio anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev 457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužiteljici su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu. S obzirom da su tužiteljici u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj joj iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. st.1. ZOO-a i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (10. rujna 2026.), te je odlučeno kao pod toč. II. izreke.

22.3. Dakle, tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu iznosa od 4.041,42 EUR-a a koje tužiteljica potražuje po osnovi pretplaćenih iznosa po ništetnoj odredbi o valutnoj klauzuli odbijen kao neosnovan (toč. IV. izreke), a odbijen je kao neosnovan i tužbeni zahtjev u dijelu u kojemu je tužiteljica potraživala zatezne kamate na iznos od 1.205,44 EUR-a tekuće od 30. rujna 2015. pa do 9. rujna 2026. (toč. V. izreke).

23. Nadalje, neosnovan je prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 12. lipnja 2023. nije protekao zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a od pet godina, a u kojem roku zastarijeva tražbina.

24. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja sud je utvrdio da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu 2.432,87 EUR-a sa pripadajućim

kamatama budući da je konverzija, prema nalazu i mišljenju vještaka, provedena sukladno odredbama ZID ZPK/15, pa je stoga i iznos za koji je korisniku kredita umanjena neotplaćena glavnica kredita posljedica matematičkog izračuna sukladno odredbama ZID ZPK/15. Dakle, korisnik kredita na ime navedenog iznosa nije ništa stekao pa da bi isto tužiteljica trebala vratiti tuženiku. Isto tako, tuženik je tijekom postupka istaknuo prigovor radi prebijanja i to za iznos tzv. negativnih tečajnih razlika, ali navedeni iznos nije specificirao. Osim toga, ovaj sud smatra potrebnim navesti da je utvrdio da navedena tuženikova tražbina istaknuta prigovorom radi prebijanja ne postoji (na ime tzv. negativnih tečajnih razlika). Naime, ništetnost kao posljedica nepoštenja predmetne ugovorne odredbe proizlazi iz činjenice da je zakonom pripisano kako se nepoštenom smatra ona odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa po shvaćanju ovoga suda nisu ispunjeni uvjeti da bi se predmetna ugovorna odredba mogla smatrati nepoštenom i stoga ništetnom i sa strane trgovca i da bi on mogao na tome temeljiti neku svoju tražbinu (stečeno bez osnove ili ispunjenje ugovorne obveze). Dakle, riječ je o odredbama koje je bez pregovaranja i suprotno načelu dobre vjere u ugovor unio sam trgovac, to se prirodi, sadržaju i smislu zakonske zaštite potrošača protivi tumačenje po kojem bi trgovac imao koristi od nepoštenosti ugovornih odredbi koje je sam, bez pregovaranja, unio u ugovor. Te je ugovorne odredbe diktirao sam tuženik pa je na njemu da snosi posljedice uključivo i onda kad se te odredbe pozitivno odražavaju na potrošača jer potrošač u njihovu kreiranju nije sudjelovao. Kod tzv. negativnih tečajnih razlika potrošač je platio anuitet po onom tečaju kojeg je u njegovu korist promijenila sama banka. Stoga po toj osnovi tuženik kao trgovac ne može imati nikakvo potraživanje prema tužitelju kao potrošaču (Županijski sud u Varaždinu, poslovni broj GŽ-1127/2025 od 08.10.2025.). Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da ne postoji tuženikova tražbina istaknuta radi prebijanja, pa je odlučeno kao pod toč. VI. izreke presude.

25. Budući da je tužiteljica djelomično uspjela u parnici, sud joj je dosudio trošak postupka na temelju čl.154. st.2. ZPP-a. Tužiteljica je u cijelosti uspjela s osnovom tužbenog zahtjeva (nije uspjela samo s neznatnim dijelom zbog kojega nisu nastali posebni troškovi), dok je s visinom uspjela 22,96%, pa je stoga sud utvrdio tužiteljicin uspjeh u parnici u iznosu 61,48%, a tuženikov s 38,52%. Nakon što se od postotka tužiteljicinog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljicinog uspjeha u parnici 22,96%.

25.1. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak sastava podneska od 9. travnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr.8. toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 10. rujna 2025. i 28. rujna 2029. za svako ročište iznos od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 2. ožujka 2026. i 10. rujna 2026., a kojim podnescima uređuje tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja, i to za svaki podnesak iznos od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, što sveukupno iznosi 1.200,00 EUR-a uvećano za 25% PDV-a iznosi 1.500,00 EUR-a. S obzirom na to da je prednje navedeni omjer tužiteljice u sporu od 22,96%, tužiteljici pripada naknada troška postupka u iznosu od 343,50 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak predujma za vještačenje u iznosu od 500,00 EUR-a pa tužiteljici pripada naknada troška postupka u iznosu od 843,50 EUR-a. Nadalje, sud je tužiteljici priznao i trošak

pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR-a uvećano za 25% PDV-a, što iznosi 125,00 EUR-a sukladno Tbr. 9. toč. 3. Tarife. Dakle, tužiteljici sveukupno pripada naknada troška postupka u iznosu od 968,50 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2026. pa do isplate. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci pod toč. VII. izreke.

25.2. Tužiteljici nije priznata naknada troška sastava opomene pred tužbu, kao niti trošak sastava podneska od 16. svibnja 2025., 15. rujna 2025. i 6. studenog 2025. jer nisu bili potrebni za parnicu (čl. 155. st. 1. ZPP-a). Slijedom svega navedenoga, odbijen je kao neosnovan tužiteljicin zahtjev za naknadu troška postupka u preostalom dijelu, preko dosuđenog troška postupka, te je odlučeno kao pod toč. VIII. izreke

26. Nadalje, s obzirom na omjer uspjeha stranaka u sporu, a kako je to već obrazloženo u ovoj odluci, tuženiku ne pripada naknada troška postupka, te je tuženik odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka, pa je odlučeno kao pod toč. IX. izreke.

Osijek, 28. listopada 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-52de7**

Kontrolni broj: **0e838-7f89b-b84ca**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.